

CA LA MEUCA

CAPÍTOL SETZÈ... DE LA SÈRIE EL PARLAMENT LES PREFEREIX PUTES

En Carmona prepara el sopar. Fa un saltejat d'ous, llenegues i alls tendres. Després fregirà unes escalopes, comprades ja arrebossades, amb patates fregides. Les noies necessiten aliment... i ell també.

En Carmona és el xofer oficial del nou Govern Sánchez destinat a afers no oficials. Per qüestions d'estalvi i contaminació, només ha quedat ell a la plantilla. Li han donat una furgó amb la que pot carregar fins a deu diputats per viatge, i això sí, només fa l'anada.

La Encarnita entra a la cuina. Va a pèl. Para qué voy a echarme una bata si no tengo ni tiempo de lavarme el chocho.

Al menos pásate un agua, mujer...

¿Para qué? La mayoría no llegan... El nuevo ese, el calvo, se ha escurrido en las escaleras. Me ha visto el culo y ale, pa casa otra vez. Encarnita pica una llanega...

Mi mujer lleva quejándose no se cuantos días. Que no le cumplo dice. Pero como voy a cumplir, si con tanto ahorro presupuestario, soy el taxista de todo el Parlamento.

¿Y todos van de putas?

Bueno a veces a museos y a la ópera, pero eso ya es oficial y lo cobran aparte.

¡Pasa el cerrojo! Diu la Puri entrant a la cuina. Yo, lo que es hoy, no me trago nada más. Veu el remenat. Bueno una seta sí me la voy a comer. I n'agafa una. Eres un cielo, diu a Carmona que somriu orgullós.

A continuació entra Sónsoles que en veure a Carmona torna a sortir com si hagués

vist al dimoni. Otro hombre no, crida Sónsoles, por favor, no.

Pero si es Carmona, explica la Purita. Este se lo hace con su mujer...

Sónsoles torna a entrar però amb recança. ¿De verdad que no me vas a hacer nada? Es que estoy toda irritá.

¿Y Madame?, recorda sobtada la Encarna.

Está con los vocales segundo y tercio... para sacaros un poquitín de trabajo... os quiere mucho esta mujer, explica emocionat Carmona. Pobre Madame, con lo que le dolían los riñones esta mañana.

Y no les podrías llevar a otro sitio. Ahí al lado han inaugurado un puticlub de chinas...

A ellos les va lo español.

Espatarrada. Agafant-se amb les mans a cada costat de la porta, apareix la Madame. Les tetes li han desbordat el que havien estat uns sostenidors.

Esto parece la sala de plenos, joder. Como van los capullos.

Al principio de legislatura es normal. Han pasado muchos nervios... explica Carmona que agafa a la Madame amb tota la tendresa del món. Venga a sentarse, que le he preparado un revoltillo...

Ni nombres esta palabra chato, es queixa la Madame... Estoy para hacerme monja...

Pues anda que ahí si va a trabajar, diu punyetera la Purita. No se crea que se conforman solo con niños.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

ELOGI DE LA FOLLIA

Erasmus de Rotterdam (1469-1536), va escriure: "Qui contemplés des de la lluna l'innombrable garbuix dels mortals, creuria veure una munió de mosques barallant-se entre elles, fent-se la guerra, posant-se trampes, robant, divertint-se, naixent, caient, morint. I els costaria de creure les accions i les tragèdies que provoca un animalet tan petit i amb una vida tan breu, perquè de vegades la lleugera ventada d'una guerra n'arrossega i anihila milers de milers".

Desideri Erasmus, quan va escriure això, no coneixia cap dels líders polítics actuals. Què escriuria ara davant les mosques que formen el poder?

LA LLUFA

PLUJA DE METALL

Els directors de la Petroquímica de Tarragona no donen la cara després que gràcies a la seva nul·la gestió com a empresaris, una bola de foc hagi arrabassat la vida a tres ciutadans i una pluja de metall, provocat ensurts a les persones i danys a múltiples vivendes.

La deflagració ha destapat greus mancances a nivell de seguretat i per altra banda ha fet obrir els ulls a molta gent que malgrat saber el nivell de perill vivia conformada. Els directors de la petroquímica han aconseguit entrar en el llibre d'Or dels silencis més patètics practicats per les elits patronals espanyoles.

Quants morts hi ha cada any a l'estat espanyol per accidents laborals?

Doncs 618 exactament només l'any 2019. Quantes vegades la patronal assumeix la seva responsabilitat?

Per què callen sempre? Potser per protegir als seus amics empresaris... i a ells mateixos. Però protegir què?

No és només una mala gestió, també són els estalvis en matèria de seguretat, la mala organització, la inorganització de les condicions de treball dels seus operaris i la necessitat de demostrar als altres i a sí mateixos que són capaços de negar qualsevol cosa que sigui certa.

Cal també recordar que l'any 2019, **97.841** treballadors van patir accidents laborals amb tot el corol·lari dels patiments de les famílies i de l'alt cost en sanitat. Més que mai cal exigir un canvi radical en la política de contractació que generi llocs de treball de qualitat i amb drets, a més de la necessitat de derogar la reforma laboral de 2012.

Es pot ser acaparador, és pot ser un mal patró que calla obstinadament per interès, però caldria anar pensant que són els treballadors qui haurien d'organitzar-se i organitzar el seu treball sense por al ridícul públic.

LLUFA a la petroquímica de Tarragona.